

סיפורו של אוליבר מקלין, המואשם בקשר עם המודיעין הסורי האיש שאהב להשוויץ

זעירה. לבסוף קבע שלמד מספיק ומבלי שתהיה בידו כל תעודת הסמכה, הכריז במודעות ענק על פתיחת מכון ביירון לשפות, בראשותו ובהנהלתו הפעילה של המורה אוליבר מקלין.

המכון שיגשג. וייס ידע להתאים את עצמו לפרוספריטי, הופיע לבוש חליפות אלגנטיות, עגוד עניבת-פרפר ומדברר במיבטא אוקספורדי אבירי. היתה לו גם הצלחה אצל בנות המין היפה. רומאן אחד, עם מורה מתורכיה, מבוגרת ממנו במקצת, התהדק והלך, והשניים החליטו להינשא. לפני שתגשם ההחלטה נסע וייס לביקור אצל משפחת יודתו בתורכיה. בנמל חיפה נתפס גופו מספר רב של סמלי צה"ל. הברחתם של הסמלים, הנמכרים באופן חופשי בארץ ואשר אין כל איסור על ייצואם לחוץ לארץ, נראתה מזוהה בעיני פקידי המכס. בתורכיה ביקש וייס תחילה להסתדר כמורה לעברית, אך ללא הצלחה. תחת זאת החל עוסק בארגון מגביות פרטיות, בסחר

"מרצה של הטכניון גילה רשת ריגול!" הכריזו כותרי העתונים בשבוע שעי בר. הסיפור מתחת לפותרת הזכיר את העלילות הקלאי סיות של רומאן בלשי טוב: המרצה ישב בחברת יודתו בבית-יקפה גדול באיסטנבול, בירת תורכיה והמזימות הבינלאומיות. ליד השולחן הסמוך ישב גבר צעיר, שי עשה רושם על המרצה כישראלי, או לכל הפחות יהודי.

הצעיר שילם עבור המשי קה שלו והלך לדרך. רק אז הכחין המרצה כמעטפה

כ אשר נולד לפני 23 שנים בירושלים, למשפחת דיסקין הידועה, נשא אוליבר מקלין שם עברי פשוט: יעקב וייס. צרותיו החלו מוקדם מדי. עוד בהיותו בן שלוש, נפרדו הוריו של יעקב והמאורע העגום השאיר את סימניו עליו לכל החיים. הילד גדל והתבגר, כשבמעמקי גפשו מכרסמת ההכרה כי הוא שונה לרעה מילדים אחרים. ילדים רבים, המוצאים את עצמם במצב זה, מסתגרים בתוך עצמם, הופכים ביישנים ומצטנעים. יעקב וייס הגיב בצורה ההפוכה: הוא חיפש פיצוי במעשי גבורה ובעשיית רושם. באופן הטבעי ביותר נסחף בורם הרומנטיקה המחתרנית, הגיע בגיל 13 לורעות המשטרה המנדטורית — באשמת הרבקה כרוזי לח"י. המשפחה הצליחה ל" שחררו, מיהרה לשלוח אותו לבית-הספר החקלאי במקוה-ישראל, הרחק מסכנות.

אך גם שם המשיך הגער לרקום את חלומות הגבורה האישית. בצילום מאותה תקופה הוא נראה בפורה לוחמת, כשראשו

סגן-אלוף בריטי. יעקב וייס בתחפושת של סגן אלוף של הצבא הבריטי. הוא הכין את התצלום לשם עשיית רושם בלבד.

ביוון. על רקע חורבות האקרופוליס באתונה, הצטלם יעקב וייס, באחד מביקוריו ביוון לפני שמונה חודשים. הוא היה נרגש מאד למראה העתיקות.

השוויצרי. בגיל 13, רכוב על אופנוע בירושלים. באותה תקופה הדביק כרוזי לח"י.

התחלת הדרך. יעקב וייס, יליד ירושלים, בן שנתיים. יעקב הוא בן למשפחת דיסקין הידועה.

הסייפר. תצלום של יעקב וייס בן 14, תלמיד בית-הספר החקלאי במקוה-ישראל, חבוש כובע גרב ומחזיק 100.

גרבי גיילון ובעיסוקים צדדיים דומים. בי תוקף עסקיו, נסע ליוון, ארצו של לורד ביירון, לוחם השיחורור אשר על שמו קרא את מכוננו הירושלמי. וייס ראה במשורר האנגלי מהמאה הקודמת אב רוחני ודוגמה לחיקוי. בחצותו את ים השיש שר את השיר איי יוון ועל חורבות האקרופוליס באתונה דיקלם את יצירתו של ביירון, על מפלת סנחריב בשערי ירושלים.

בנסיעתו האחרונה ליוון, לצרכי עסקים, ערכה המשטרה היחנית חיפוש ברכבת, ש בה נסע וייס. באותה רכבת נסע גם מבריה גדול והאזרח הישראלי שביקש רק להבריח כמות קטנה של סחורה, נעצר יחד עם הלחיתן וסחורתו הוחרמה. כאשר שוחרר והגיע לאתונה, חלה וביקש את עזרתה של הקונסוליה הישראלית, שהטיסה אותו ארצה.

ישראל, החלה המשטרה חוקרת אותו חקירה שיגרתית. תוך כדי כך גילתה כי כיסיו ובדירתו רשימות של מספרים, מית קנים ומחנות צבאיים. לא היה ברשימות אלה שום סוד צבאי, אך עצם היות הפרטים הצבאיים רשומים על נייר עורר חשד. מישהו נזכר בצעיר שהשאיר אחריו מעטפה במסע עדה התורכית והחוליה החסרה בסיפורו של המרצה מהטכניון הושלמה: יעקב אוליבר וייס-מקלין נעצר באשמת הכנה להקמת רשת ריגול.

עתה יצטרך בית-המשפט להחליט: האם יעקב וייס הינו מרגל מסוכן — או שוויצרי מבולבל, שרצה לעשות רושם על הבריות וזרע בעקבותיו סתקים שיצירו אותו כי דמות אקוטיית אשר צצה מתוך עלילת בלשים?

שהיתה מונחת על הרצפה, ליד שולחן הבחור האלמוני. גם המלצר הבחין כמעטפה וניגש להרימה, אך המרצה הקדים אותו.

כמה מלים עבריות, שהיו כתובות על דף נייר בתוך המעטפה, הישמלו את ה" מרצה. כי על הנייר היתה כתובה לא פחות ולא יותר מאשר כתובתו של שרות המודיעין הסורי.

המרצה ידע מה עליו לעשות: הוא התקשר עם הנציגות הישראלית במקום, העביר את תגליתו לטיפול מוסדות הכטחון המתאימים. כעבור כמה שבועות עצרה משטרת ישראל את השובש הירושלמי אוליבר מקלין, כבעל מעטפת-הריגול ה" סנסציונית.

מיהו אוליבר מקלין?

מצונף בכובע גרב ובידו תתימלע 100. על גב התמונה כתב בעל המיון העשיר: "לפני הריה המכריעה". חבריו מספרים עליו שהיה "שוויצרי ממדרגה ראשונה". עקשן אך בעל הומור בריא.

★ ★ ★

עבור שנתיים עזב יעקב את מקוה והחל עובד. בחוסר-יציבות מאלף, הח" ליה עבודתו בקצב מסחרר. בגיל 17 וחצי התגייס לצבא, התנדב לצנחנים. "זהו התפ" קיד המטוכן ביותר", התרברב בפני מקו רביו. בעזרת הכומתה האדומה והכנפיים המבריקות, קיווה, יצליח להיות גיבור אמני תי בעיני החברה.

התרברבות זו עלתה לו ביוקר: בשעת אימונים התעלע מהוראת מפקדו, עלה על מוקש-סרק ונפגע בראשו. הפציעה השפיעה עליו לרעה וכאשר, כעבור זמן קצר, גפי טרה אמו, שקע יעקב בדכאון עמוק. הוא עבר את הגבול לירדן, ישב ארבעה חודשים בשבי הלגיון. כשבנו נמצאו על ידיו צלקות.

הצבא שלח אותו לבדיקה וכעבור כמה חודשי טיפול שוחרר יעקב מהצבא, כבלתי כשר לשרות. הוא החל עובד במקומות שונים, היה, בין השאר, טרקטוריסט בסדום ואחרי כן פקיד במסיון נוצרי בירושלים. יום אחד החלו המיסיונרים, אצלם עבד יעקב וייס, מקבלים מכתבי איום מאלמוני, שהבטיח להם, שבאם לא תיפסק הכנסתם של יהודים תחת כנפי הגזרות, יוצאו גופותיכם מהארץ בארונות עץ תוצרת יש"ר אל". קיווה משטרות צורה הובילה ראו וייס והוא מצא את עצמו יושב בתא אחד עם צעירי נטורי-קרתא, מפגיני השבת.

חבריו הקנאים ראו בו גיבור של ממש, כאותם הגיבורים שחלם עליהם.

★ ★ ★

אשר שוחרר, החליט וייס על מיפנה בחייו, החל לומד אנגלית ברצינות. לפרנסתו עסק בהפצת ניירות ערך וסרסרות